

IGOR LOFFE

Első zsoltár

*Ajkaid számomra dombok, miken
legeltetném báránycsókjaim,
mint juhásztor, játszva-furulyázva
a zengő szerelem húrjain,
út vezet e dombból a szívedhez,
felhágok járatlan bércsein,
ott lakozik csengő rejtély-másom,
legmagasabb-legmélyebbjein.*

*Nap vagy, ragyogsz, bájolatsz testemen,
tejút vagy, ősi göncölszekér,
bolygó vagyok, mit körülbolyonghatsz,
s epedek napforró-bájudért.*

*Fojtson kétszólamú lant-szerelmed,
szoprán-ölelésed játsszon bennem,
csózkod hangjai tapossák utam,
hamvtetedet kelljen ölelnem.*

IGOR LOFFE (1996) a Szilágy megyei Varsolcon nevelkedett. A kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet református szakának elsőéves hallgatója. Eddig a *Hepehupában* és a *Helikonban* publikált.

Madrigál az estéhez

I. – Szájharmonikára

*Falomb-napfényt átszítálva
dolgos asszony mosdik állva,
alszik, vízbe full a káka,
mosdik állva.*

*Árpa-vízért kéregetve,
gólya száll le, korcs a kedve,*

*megrikkad a tócska medre,
kéregetve.*

*Bokrok násza, gond-lihegve,
árkok hamva, sodrás nedve
hajolnak le epekedve,
gond-lihegve.*

*Villanyt kapcsol fenn az éter,
remény szülte számbavétel,
fény-gyíkok cikáznak széjjel,
számbavétel.*

II. – Citerára

*Cinke, cinke, csöpp madár,
cinke-párod csókra vár,
s ha elszáll,*

*cinke, cinke, szállj hamar,
rút ember ha elzavar,
meg ne halj,*

*cinke, cinke, csak ne félj,
hosszú a szerelmes-éj,
ó, de mély,*

*cinke, cinke, csiripelj,
elhallgatni sose merj,
szárnyra kelj.*

III. – hegedűre

*A zárszó
mindig azé, aki
esti-takarással
bevon embert, állatot,
öntudatlan állapot,
könnyed szétmállással
magamból bontna ki,
így már jó.*

Szerenád

Moldovan Annamáriának

I. Angaliázi

*Gyermek szalad anyaölbe óvást,
biztonságot kapni, mint te hozzám,
s úgy megpihenni, mint te vállamon,
özvegy szokott párja koporsóján.
Mikor megragadsz, a bomlást tartod,
és ahogy széthullnak a képzetek
összekulcsolt csöndességben válok
gyermekké, koporsóvá én veled:
tompá szomjam csókodban elvetél,
ahogy nyakadon szétmáll az ezüst,
rubinformád belém ivódik, mint
pórusokba a cigarettafüst.*

II. Isztoría

*Csontvár-messzeségből félve intesz,
és mosolyod, mint hossztalan hajad,
leengeded a balkonon, s megmászom
megkerülhetetlen kőfal-ajkadat;
ha valóság, akkor mesebeli,
ha nem igaz, ez akkor túl valós,
mert úgy fojtasz, mint ki ölni akar,
és csókod elvarázsolt békacsók;
néha úgy érzem, kimentettelek,
és enyém vagy, nem mos el az eső,
néha elsodródsz tőlem messzire,
és a levágott sárkányfej újranő.*

III. Agápi

*Hajnal volt, máskor meg éjszaka, de
te ugyanaz voltál, nincs korod sem,
s én számolgattam a sok örök-csontot,
mi alkot, mint tópartot a homokszem,
ez a hangyányi végtelenség most
arcom simítja és ad magából,
gyötört vasmarokkal kiszakítja,
ami az övé, a málló mából.
Ez az örökös szeretni vágyás,
ez, ami téged s engem összefűz,
megmar, mint a kígyó, fáj, mint a seb,
etet, mint egy anya, éget, mint a tűz.*

IV. Éfthrafszto

*A szíved kovácsolt kedvesség,
a szíved tehetetlen és árva,
körülméletl, foszlány-örömök közt
befogadtál magnetoszférádba.
Az élet könnyörtelen volt hozzád,
és fahéj-alakod csak párolog,
érezem, minden kis ölelésedben
veréb rezzen halkán, és láz kopog;
kint hideg van, és szörny-alakban-
halál kísért, ha harmatod elhagy,
félelemtől lángolok, miután
hiányod, mint a villám, belém csap.*

V. Axióma

*Minden pillanatomban a lényed
oly biztos, mint szívemben az érzés:
kitölt, mint az univerzumot a
megfejlhetetlen, örök létkérdés.*